

Sygn. akt IV K 579/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 08 czerwca 2015 roku

Sąd Rejonowy Szczecin Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie w IV Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSR Radosław Lorenc

Protokolant: Michalina Maj

Prokurator: Magdalena Skowrońska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach 22 kwietnia 2015 r. 20 maja 2015 r., 02 czerwca 2015 r.,

sprawy

J. S.

s. J. i W. z d. G.

ur. (...) w S.

oskarżonego o to, że:

1) działając w imieniu (...) Sp. z o.o. z siedzibą w S. pełniąc funkcję prezesa Zarządu ww. Spółki uchylał się od opodatkowania, poprzez nie złożenie w terminie do 25 lipca 2013 r. w Trzecim Urzędzie Skarbowym w S. deklaracji dla podatku od towarów i usług (...) -7K za II kwartał 2013 r., w wyniku czego Skarb Państwa został narażony na uszczuplenie w wysokości 13.779 zł,

tj. o przestępstwo skarbowe określone w art. 54 § 2 kks w zw. z art. 54 § 1 kks i art. 9 § 3 kks

2) działając w imieniu (...) Sp. z o.o. z siedzibą w S. pełniąc funkcję prezesa Zarządu ww. Spółki, w krótkich odstępach czasu z wykorzystaniem takiej samej sposobności nie wpłacił w ustawowych terminach na rachunek Trzeciego Urzędu Skarbowego w S.:

- do 20 lutego 2013 roku pobranych od pracowników zaliczek na podatek dochodowy od osób fizycznych za styczeń 2013 r. w wysokości 2.815 zł,
- do 20 marca 2013 roku pobranych od pracowników zaliczek na podatek dochodowy od osób fizycznych za luty 2013 r. w wysokości 3.437 zł,
- do 22 kwietnia 2013 roku pobranych od pracowników zaliczek na podatek dochodowy od osób fizycznych za marzec 2013 r. w wysokości 1.452 zł,
- do 20 maja 2013 roku pobranych od pracowników zaliczek na podatek dochodowy od osób fizycznych za kwiecień 2013 r. w wysokości 1.680 zł,
- do 20 czerwca 2013 roku pobranych od pracowników zaliczek na podatek dochodowy od osób fizycznych za maj 2013 r. w wysokości 3.316 zł,
- do 22 lipca 2013 roku pobranych od pracowników zaliczek na podatek dochodowy od osób fizycznych za czerwiec 2013 r. w wysokości 1.336 zł,

- do 20 sierpnia 2013 roku pobranych od pracowników zaliczek na podatek dochodowy od osób fizycznych za lipiec 2013 r. w wysokości 6.865 zł,
- do 20 września 2013 roku pobranych od pracowników zaliczek na podatek dochodowy od osób fizycznych za sierpień 2013 r. w wysokości 3.873 zł,
- do 21 października 2013 roku pobranych od pracowników zaliczek na podatek dochodowy od osób fizycznych za wrzesień 2013 r. w wysokości 955 zł,
- do 20 listopada 2013 roku pobranych od pracowników zaliczek na podatek dochodowy od osób fizycznych za październik 2013 r. w wysokości 2.378 zł,
- do 20 grudnia 2013 roku pobranych od pracowników zaliczek na podatek dochodowy od osób fizycznych za listopad 2013 r. w wysokości 1.097 zł,
- do 20 stycznia 2014 roku pobranych od pracowników zaliczek na podatek dochodowy od osób fizycznych za grudzień 2013 r. w wysokości 4.933 zł,

tj. o przestępstwo skarbowe z art. 77 § 2 kks w zw. z art. 77 § 1, art. 6 § 2 kks i art. 9 § 3 kks

orzeka

I uznaje oskarżonego J. S. za winnego popełnienia obu zarzucanych mu czynów i:

- za przestępstwo opisane w zarzucie 1 na podstawie art. 54 § 2 kks w zw. z art. 9 § 3 kks wymierza mu karę grzywny w wymiarze 20 (dwudziestu) stawek dziennych po 60 (sześćdziesiąt) złotych każda stawka

- za przestępstwo opisane w zarzucie 2 na podstawie art. 77 § 2 kks w zw. z art. 9 § 3 kks wymierza mu karę grzywny w wymiarze 40 (czterdziestu) stawek dziennych po 60 (sześćdziesiąt) złotych każda stawka:

II na podstawie art. 20 § 2 kks w zw. z art. 85 i 86 § 2 kk i art. 39 § 1 kks łączy orzeczone w punkcie I wyroku kary grzywny i wymierza oskarżonemu karę łączną grzywny w wymiarze 40 (czterdziestu) stawek dziennych po 60 (sześćdziesiąt) złotych każda stawka;

III na podstawie art. 627 kpk w zw. z art. 113 § 1 kks zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty postępowania, w tym wymierza mu opłatę od kary w wysokości 240 (dwustu czterdziestu) złotych

Sygn. akt IV K 579/14

UZASADNIENIE

J. S. pełni funkcję prezesa zarządu (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą przy ul. (...) w S.. Jako osoba reprezentująca Spółkę jest także osobą odpowiedzialną za terminowe składanie przez ten podmiot wszystkich wymaganych prawem dokumentów odnoszących się do prowadzonej działalności, w tym również do składania deklaracji podatkowych oraz odpowiada za terminowe rozliczanie należności publicznoprawnych. Związku z charakterem wykonywanej działalności oraz tym, że spółka zatrudniała pracowników była ona płatnikiem podatku dochodowego od osób fizycznych oraz podatku od towarów i usług. Obowiązana była do składania kwartalnych deklaracji podatkowych odnośnie podatku VAT i jego zapłaty oraz pobierania i odprowadzania należności z tytułu zaliczek na podatek dochodowy od osób fizycznych. Oskarżony był świadomy obowiązujących w prawie podatkowym terminów. Mimo to spółka nie złożyła w przewidzianym terminie deklaracji podatkowej (...) – 7 za drugi kwartał 2013 roku narażając tym samym na uszczuplenie podatek VAT w kwocie 13.779 złotych. Dokument, który miał być przedłożony najpóźniej do dnia 25 lipca 2013 roku został złożony dopiero w dniu 28 października 2013 roku. Ponadto

łącznie z tą czynnością nie dopełniła obowiązku wpłaty należności z niej wynikających, która nastąpiła dopiero w dniu 26 listopada 2013 r.

Spółka w okresie od stycznia 2013 roku do grudnia 2013 roku nie wywiązywała się również z innego obowiązku prawnego, mianowicie nie odprowadzała wpłat należności z tytułu zaliczek na podatek dochodowy od osób fizycznych w terminach do tego przewidzianych, to jest do 20 dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym pobrano zaliczki. Mianowicie J. S. nie wpłacił:

1. do 20 lutego 2013 roku pobranych od pracowników zaliczek na podatek dochodowy od osób fizycznych za styczeń 2013 roku w wysokości 2.815 zł,
2. do 20 marca 2013 roku pobranych od pracowników zaliczek na podatek dochodowy od osób fizycznych za luty 2013 roku w wysokości 3437 zł,
3. do 22 kwietnia 2013 roku pobranych od pracowników zaliczek na podatek dochodowy od osób fizycznych za marzec 2013 roku w wysokości 1452 zł,
4. do 20 maja 2013 roku pobranych od pracowników zaliczek na podatek dochodowy od osób fizycznych za kwiecień 2013 roku w wysokości 1680 zł,
5. do 20 czerwca 2013 roku pobranych od pracowników zaliczek na podatek dochodowy od osób fizycznych za maj 2013 roku w wysokości 3316 zł,
6. do 22 lipca 2013 roku pobranych od pracowników zaliczek na podatek dochodowy od osób fizycznych za czerwiec 2013 roku w wysokości 1336 zł,
7. do 20 sierpnia 2013 roku pobranych od pracowników zaliczek na podatek dochodowy od osób fizycznych za lipiec 2013 roku w wysokości 6865 zł,
8. do 20 września 2013 roku pobranych od pracowników zaliczek na podatek dochodowy od osób fizycznych za sierpień 2013 roku w wysokości 3873 zł,
9. do 21 października 2013 roku pobranych od pracowników zaliczek na podatek dochodowy od osób fizycznych za wrzesień 2013 roku w wysokości 955 zł,
10. do 20 listopada 2013 roku pobranych od pracowników zaliczek na podatek dochodowy od osób fizycznych za październik 2013 roku w wysokości 2379 zł,
11. do 20 grudnia 2013 roku pobranych od pracowników zaliczek na podatek dochodowy od osób fizycznych za listopad 2013 roku w wysokości 1097 zł,
12. do 20 stycznia 2014 roku pobranych od pracowników zaliczek na podatek dochodowy od osób fizycznych za grudzień 2013 roku w wysokości 4933 zł,

Rozliczenie z tytułu ww. należności nastąpiło już w trakcie niniejszego postępowania sądowego, to jest w dniu 14 kwietnia 2015 r.

Dowody:

- częściowo wyjaśnienia oskarżonego, k. 18, 20, 72-73,
- wezwanie, k. 3-4,
- deklaracje. 6-7, 28-30,

- informacja o stanie zaległości podatkowych, k. 31, 52-53,
- deklaracja roczna o pobranych zaliczkach na podatek dochodowy za rok 2013, k. 28-30,
- informacja z III US, k. 77,
- dowód wpłaty, k. 48-49,

J. S. ma 39 lat. Posiada on wykształcenie wyższe, z zawodu jest monterem kadłubów okrętowych. Prowadzi działalność gospodarczą w związku, z którą uzyskując miesięczny dochód w kwocie 10.000 złotych. Jest rozwiedziony, ma jedno małoletnie dziecko, na które łoży 3.000 złotych miesięcznie tytułem renty alimentacyjnej. Jest on inwalidą I grupy w związku z uwagi na schorzenie rogówki (stożek rógówk). Był karany sądownie w związku z popełnieniem przestępstw skarbowych.

Dowody:

- karta karna k. 26,
- dane osobopoznawcze k. 32,
- odpis wyroku IV K 4/14,
- wyjaśnienia oskarżonego, k. 71,73.

W toku prowadzonego dochodzenia oskarżony złożył wyjaśnienia, w których początkowo przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów. Co do czynu pierwszego podał, iż faktycznie złożył deklarację po terminie. Natomiast, co do czynu drugiego oświadczył, iż zaległy podatek zapłaci do 17 czerwca 2014 roku. Nie wnosił o rozłożenie zaległości na raty, ani o jej umorzenie. Podczas kolejnego przesłuchania J. S. podtrzymał złożone wcześniej wyjaśnienia w całości i zobowiązała się do wpłacenia zaległego podatku w terminie do 15 lipca 2014 roku. Złożył również wniosek o dobrowolne poddanie się karze. Na rozprawie głównej oskarżony złożył natomiast wyjaśnienia w części odmienne od wcześniejszych gdyż oświadczył, iż nie przyznaje się do zarzucanych mu czynów. W wyjaśnieniach swoich, jako powód niewykonania ciężących na nim z mocy ustawy obowiązków podał przeoczenie. Oświadczył także, iż zaległe deklarację złożył wraz z następnymi wymagalnymi. Na swoją obronę przedstawił również deklarację podatkową z lat ubiegłych mając na celu unaocznienie, iż w latach poprzednich wykazywał on prawidłowy stosunek do ciężących na nim obowiązków podatkowych. Uzasadnił również, iż czynu zarzucanego w punkcie drugi aktu oskarżenia dopuścił się, ponieważ Spółka nie miała środków na wykonanie tego zobowiązania. Należności z tytułu wierzytelności Spółki, jak wskazał, trafiają do niej po około roku od ich powstania, więc ma ona trudności z płynnością finansową. Zwraca również uwagę Sądu na fakt, iż nie wystosował on do organu podatkowego prośby o rozłożenie należności z tytułu podatku VAT objętych zarzutem na raty lub jej umorzenie, a jego wyjaśnienia dotyczą innych należności (vide k. 77 i 79-80)

Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom oskarżonego uznając je za niespójne. W postępowaniu przygotowawczym J. S. przyznał się do zarzucanego mu czynu, po czym w późniejszym etapie procesu temu zaprzeczył. W swoich wyjaśnieniach na rozprawie głównej z kolei odnosił się do przyczyn dokonania naruszeń obowiązków podatkowych. Wobec braku jednoznacznego wyrażenia stanowiska Sąd przyjął wyjaśnienia oskarżonego w całości, jako stosowaną przez niego linię obrony.

Sprawstwo oskarżonego w ocenie Sądu zostało wykazane na podstawie dokumentacji zgromadzonej w sprawie w postaci deklaracji (...) – 7 oraz (...) - 4, a także w oparciu o przedstawione przez Trzeci Urząd Skarbowy zestawienia zaległości. Zarówno z wyjaśnień oskarżonego, jak i informacji uzyskanych od organu podatkowego wynika, że na chwilę upływu ustawowego terminu do wykonania obowiązków podatkowych J. S., jako Prezes Spółki (...) Sp. z o.o. nie wykonał ciężącego na nim zobowiązania. Deklarację podatkową za II kwartał 2013 roku złożył, bowiem dopiero 25 października 2013 roku, a więc trzy miesiące po upływie wyznaczonego terminu. Sama spłata należności z tytułu

podatku od towarów i usług (...) -7 nastąpiła z kolei 26 listopada 2013 roku tj. cztery miesiące po upływie terminu. Przywoływane daty wynikają bezpośrednio z pisma Trzeciego Urzędu Skarbowego z dnia 5 maja 2015 roku, którego prawdziwości żadna ze stron nie kwestionowała (vide k. 77), a także z potwierdzeń wpłaty tych należności (k. 48-49). Odnosząc się natomiast do czynu zarzucanego w punkcie 2 aktu oskarżenia na podstawie tego samego dokumentu z k. 77 ustalono, iż realizacja obowiązku odprowadzenia zaliczek pobranych od pracowników na poczet podatku dochodowego od osób fizycznych została wykonana 14 kwietnia 2015 roku. W tym przypadku opóźnienie było więc rażące. Pierwsza wpłata, bowiem wymagalna stała się już 20 lutego 2013 roku, a więc ponad dwa lata wcześniej. Nie bez znaczenia pozostał również fakt, iż oskarżony w pierwszym etapie postępowania w sprawie o te czyny przyznał się do ich popełnienia i wyraził chęć dobrowolnego poddania się karze.

Czyn opisany w punkcie 1 części wstępnej wyroku stanowi przestępstwo skarbowe kwalifikowane z art. 54 § 2 kks nawiązujące do znamion opisanych w § 1 art. 54 kks. Przepisy te definiują przestępstwo, polegające na uchylaniu się przez podatnika od opodatkowania, bądź też na nieujawnieniu przez niego właściwemu organowi przedmiotu lub podstawy opodatkowania lub też na nie złożeniu deklaracji, przez co naraża się podatek na uszczuplenie. Przepis ten ma charakter blankietowy, gdyż trzeba go stosować w połączeniu z konkretną normą prawną, z której wynika obowiązek podatkowy. W tym wypadku przepisem takim będzie art. 99 ust. 2 w zw. z ust. 3 ustawy o podatku od towarów i usług (Dz.U. z 2004r. Nr 54 poz. 535 z późn.zm.),. Zgodnie z tym przepisem podatnicy rozliczający się kwartalnie składają w urzędzie skarbowym deklaracje podatkowe za okresy kwartalne w terminie do 25 dnia miesiąca następującego po każdym kolejnym kwartale, a więc za II kwartał 2013 r. deklaracja taka winna być złożona do 25 lipca 2013 r. Spółka reprezentowana przez oskarżonego winna nadto odprowadzić należny podatek VAT. Oskarżony reprezentujący Spółkę i zajmujący się jej sprawami gospodarczymi ani nie złożył w terminie deklaracji za II kwartał 2013 r., ani nie odprowadził w terminie należnego podatku, czym naraził Skarb Państwa na jego uszczuplenie, wypełniając znamiona przestępstwa kwalifikowanego art. 54 § 2 kks w zw. z art. 54 § 1 kks. Co więcej, jako, że oskarżony, jak sam wskazał, samodzielnie zajmował się księgowością Spółki, nie można, więc za zasadnej uznać argumentacji, że zapomniał on o przewidzianych w prawie terminach. Należy w tym miejscu wskazać, że w razie braku odmiennych ustaleń organizacyjnych, stosownie do treści art. 9 § 3 kks, za przestępstwa skarbowe lub wykroczenia skarbowe odpowiada, jak sprawca ten, kto na podstawie przepisu prawa bądź na innej wskazanej w tym przepisie podstawie zajmuje się sprawami gospodarczymi, w szczególności finansowymi osoby prawnej. W spółce kapitałowej, jako podmiocie zbiorowym, sprawy spółki prowadzi oraz reprezentuje ją zarząd (art. 201 § 1 ustawy z dnia 15 września 2000 r. Kodeks spółek handlowych Dz. U. Nr 94, poz. 1037 ze zm.). Skoro zarząd spółki prowadzi sprawy tej spółki, a pracami zarządu kieruje jego prezes, to jeżeli nie powierzono spraw spółki w zakresie obowiązków podatnika lub płatnika należności publicznoprawnych innemu z członków zarządu albo kierownikowi innej komórki organizacyjnej tej firmy, prezes zarządu spółki jest tą osobą, która zajmuje się jej sprawami gospodarczymi w powyższym zakresie, jeżeli nie dojdzie do wskazania, stosownie do art. 31 Ordynacji podatkowej, innej jeszcze osoby odpowiedzialnej za czynności spółki jako podatnika/płatnika podatku. Obliczanie, pobieranie i odprowadzanie podatku mieści się w zajmowaniu się sprawami gospodarczymi osoby prawnej jako podmiotu gospodarczego.

Nie bez znaczenia pozostaje także fakt, iż nie reagował on na upomnienie wystosowane przez organ podatkowy. Na tej podstawie kierując się zasadami logiki można wywieść wniosek, iż w pierwszym etapie postępowania J. S. zlekceważył problem bycia w zwłóce z wykonaniem zobowiązania.

Z kolei jeżeli chodzi o czyn opisany w zarzucie 2, to zachowanie płatnika polegające na nieodprowadzeniu w terminie na rachunek organu podatkowego pobranych od podatnika kwot podatku penalizuje przepis art. 77 kks. Zgodnie z brzmieniem tego przepisu karze podlega płatnik, bądź osoba działająca w jego imieniu (art. 9 § 3 kks), który pobranego podatku nie wpłaca w terminie na rzecz właściwego organu. "Pobranie" przez płatnika od podatnika kwot zobowiązania podatkowego nie musi polegać na fizycznym przejęciu od podatnika określonej kwoty stanowiącej część tzw. wynagrodzenia brutto podatnika, gdyż pracodawca, jako płatnik zaliczek na podatek dochodowy od osób fizycznych, nie dokonuje wypłaty pracownikowi kwoty wynagrodzenia brutto i nie odbiera mu następnie kwoty stanowiącej zaliczkę na podatek dochodowy od osób fizycznych. Przez "pobranie kwot zobowiązania podatkowego" należy rozumieć czynność techniczną polegającą na potrąceniu, czyli wypłaceniu pracownikowi wynagrodzenia po

odliczeniu uprzednio obliczonej zaliczki (tzw. wynagrodzenie netto) – wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 lutego 1997 r., III KKN 204/97, niepubl., wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 sierpnia 1999 r., III KKN 434/97, Lex nr (...), wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 maja 2002 r., IV KKN 427/98, Lex nr (...). Wykładnia przeciwna prowadziłaby wbrew intencjom ustawodawcy do unikania odpowiedzialności przez osoby uchylające się od obowiązków płatnika (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 2 sierpnia 2002 r., w sprawie IV KKN 426/98, Lex nr (...)).

Bez znaczenia dla odpowiedzialności karnej płatnika jest, czy posiada on środki finansowe na odprowadzenie pobranego podatku dochodowego, na bieżącą produkcję, wypłatę wynagrodzenia dla pracowników czy też spłatę zobowiązań wobec kontrahentów (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 maja 2002 r., w sprawie IV KKN 427/98, opublikowany w zbiorze Lex pod nr (...)). Argumentem za przyjęciem takiego poglądu jest fakt, że pobrany podatek nie stanowi mienia, którym płatnik może swobodnie dysponować, płatnikowi nie wolno finansować z kwot należnych Skarbowi Państwa od podatnika swojej bieżącej działalności (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 14 lutego 2001 r., w sprawie V KKN 394/98, opublikowane w zbiorze Lex pod nr (...)) a rolą płatnika jest jedynie przekazanie organowi podatkowemu cudzych (podatnika) pieniędzy niejako „w jego imieniu” – Reasumując, stwierdzić należy, że brak środków finansowych, czy inne kłopoty finansowe, nie stanowią okoliczności, które zwalniałyby płatnika od obowiązku obliczenia, pobrania i odprowadzenia zaliczki na podatek dochodowy, niezależnie od przyczyn tego stanu. Jeżeli działalność prowadzona przez płatnika powoduje straty, jest nierentowna, to winien on rozważyć kwestię jej likwidacji zgodnie z obowiązującymi przepisami, a nie przenosić ryzyko jej prowadzenia na podatnika – w tym wypadku pracownika – oraz na Skarb Państwa.

Spółka (...) zobowiązana do obliczania, pobierania i odprowadzania zaliczek na podatek dochodowy od osób fizycznych z tytułu przychodów uzyskiwanych w niej w związku z zatrudnieniem osób będących podatnikami tego podatku. Spółka wprawdzie dokonywała obliczeń i pobierała/potrącała zaliczki na podatek oraz składała stosowne deklaracje, ale nie dopełniała obowiązku wynikającego z funkcji płatnika w zakresie wpłacania na rachunek urzędu skarbowego pobranych od pracowników zaliczek. Okoliczność ta, przyznana przez oskarżonego i znajdująca potwierdzenie w materiale dowodowym, nie budziła żadnych wątpliwości Sądu. Działanie oskarżonego polegało na wielokrotnym realizowaniu znamion czynu zabronionego polegającego na nie odprowadzeniu pobranej zaliczki na podatek dochodowy na konto urzędu skarbowego, w odstępach miesięcznych i przy wykorzystaniu takiej samej sposobności, to jest w sytuacji, gdy obliczane i wypłacane były wynagrodzenia za pracę, o czym mowa w art. 6 § 2 kks. Oskarżony, będąc - jako Prezes zarządu - zorientowany w sytuacji ekonomicznej spółki, świadomie zaniechał wpłat zaliczek na podatek dochodowy od osób fizycznych na rachunek urzędu skarbowego, a pobrane uprzednio środki od pracowników tytułem tych zaliczek przeznaczał na inne cele związane z bieżącym funkcjonowaniem spółki. Z pewnością, gdy do dnia 20 lutego 2013 r. nie wpłacił pobranych zaliczek za grudzień styczeń 2013 r. obejmował swoją świadomością, że taka sytuacja powtórzy się w kolejnych miesiącach, godząc się z tym stanem rzeczy przerzucając niejako całą odpowiedzialność w swoich wyjaśnieniach na swoich kontrahentów, a nie na decyzje jego jako osoby zarządzającej Spółką. Obowiązek uiszczenia zaliczek na podatek dochodowy od osób fizycznych oskarżony zrealizował dopiero po upływie dwóch lat od wymagalności pierwszego roszczenia, które winno być spełnione najpóźniej do dnia 20 lutego 2013 roku. Tak rażące zaniedbanie w konsekwencji doprowadziło do konieczności wszczęcia egzekucji, co udokumentowane zostało w aktach sprawy na karcie 50-51 i 54 akt. Sąd ponadto nie dał wiary oskarżonemu, iż fakt nie uiszczenia należności wynikających z przedmiotowej deklaracji wynikał z braków środków na ich pokrycie, chociaż jak wskazano to powyżej i tak nie miałyby to istotnego znaczenia. Niemniej jednak gdyby rzeczywiście tak było wówczas bez wątpienia oskarżony zwróciłby się do właściwego naczelnika urzędu skarbowego o stosowną pomoc. Prawo podatkowe przewiduje, na wniosek zainteresowanego, złożony z odpowiednim wyprzedzeniem, możliwość odroczenia płatności i rozłożenie jej na raty, gdy ważny interes podatnika za tym przemawia (art. 48 ustawy – Ordynacja podatkowa z 1997 roku). Tym samym osoba zobowiązana nie mając możliwości uregulowania w terminie należności publicznoprawnych ma prawne instrumenty dla zmiany terminu płatności. Warto w tym miejscu zaznaczyć, że J. S. miał tego pełną świadomość, zresztą z takiej możliwości korzystał odnośnie innych należności (vide k. 79 - 80). Ponadto mając na uwadze fakt, iż jako, że zwłoka z zapłatą należności trwała cały rok należy przyjąć, iż było to działanie celowe.

Opierając się na ustalonym stanie faktycznym Sąd przyjął, iż oskarżony J. S. dopuścił się tego, iż:

- działając w imieniu (...) Sp. z o.o. z siedzibą w S. pełniąc funkcję prezesa zarządu tej Spółki uchylał się od opodatkowania poprzez nie złożenie w terminie do 25 lipca 2013 roku w Trzecim Urzędzie Skarbowym w S. deklaracji dla podatku od towarów i usług (...) – 7K za II kwartał 2013 roku, w wyniku, czego Skarb Państwa został narażony na uszczuplenie w wysokości 13.779 zł, czym wypełnił znamiona przestępstwa skarbowego opisanego w art. 54 § 2 kks w zw. z art. 54 § 1 kks i art. 9 § 3 kks.

oraz

- działając w imieniu (...) Sp. z o.o. z siedzibą w S. pełniąc funkcję prezesa zarządu tej Spółki działając w krótkich odstępach czasu z wykorzystaniem takiej samej sposobności nie wpłacił w ustawowych terminach na rachunek Trzeciego Urzędu Skarbowego w S.:

1. do 20 lutego 2013 roku pobranych od pracowników zaliczek na podatek dochodowy od osób fizycznych za styczeń 2013 roku w wysokości 2815 zł,
2. do 20 marca 2013 roku pobranych od pracowników zaliczek na podatek dochodowy od osób fizycznych za luty 2013 roku w wysokości 3437 zł,
3. do 22 kwietnia 2013 roku pobranych od pracowników zaliczek na podatek dochodowy od osób fizycznych za marzec 2013 roku w wysokości 1452 zł,
4. do 20 maja 2013 roku pobranych od pracowników zaliczek na podatek dochodowy od osób fizycznych za kwiecień 2013 roku w wysokości 1680 zł,
5. do 20 czerwca 2013 roku pobranych od pracowników zaliczek na podatek dochodowy od osób fizycznych za maj 2013 roku w wysokości 3316 zł,
6. do 22 lipca 2013 roku pobranych od pracowników zaliczek na podatek dochodowy od osób fizycznych za czerwiec 2013 roku w wysokości 1336 zł,
7. do 20 sierpnia 2013 roku pobranych od pracowników zaliczek na podatek dochodowy od osób fizycznych za lipiec 2013 roku w wysokości 6865 zł,
8. do 20 września 2013 roku pobranych od pracowników zaliczek na podatek dochodowy od osób fizycznych za sierpień 2013 roku w wysokości 3873 zł,
9. do 21 października 2013 roku pobranych od pracowników zaliczek na podatek dochodowy od osób fizycznych za wrzesień 2013 roku w wysokości 955 zł,
10. do 20 listopada 2013 roku pobranych od pracowników zaliczek na podatek dochodowy od osób fizycznych za październik 2013 roku w wysokości 2379 zł,
11. do 20 grudnia 2013 roku pobranych od pracowników zaliczek na podatek dochodowy od osób fizycznych za listopad 2013 roku w wysokości 1097 zł,
12. do 20 stycznia 2014 roku pobranych od pracowników zaliczek na podatek dochodowy od osób fizycznych za grudzień 2013 roku w wysokości 4933 zł,

czym wypełnił znamiona przestępstwa skarbowego z art. 77 § 2 kks w zw. z art. 6 § 2 kks i art. 9 § 3 kks.

W postępowaniu nie ujawniły się żadne okoliczności, które wyłączałyby bezprawność działania oskarżonego. Co do opisanego powyżej postępowania należało oskarżonemu przypisać winę, wobec braku okoliczności ją

wyłączających. Działanie oskarżonego należało uznać za umyślne. W świetle przywołanych powyżej okoliczności nie ulega wątpliwości, iż swoją świadomością J. S. objął wszystkie elementy czynów z art. 54 § 2 kks oraz art. 77 § 2 kks mając, bowiem świadomość ciężącego na nim obowiązku składania deklaracji i opłacania wynikających z nich podatku/zaliczek tego nie robił. Oskarżony działał z zamiarem bezpośrednim w celu uchylenia się od opodatkowania.

Stopień społecznej szkodliwości czynów oskarżonego Sąd ocenił jako znaczny. Przy ocenie tej należało kierować się wysokością narażonego na uszczuplenie podatku, w przypadku czynu 1, jak i wysokością nieuiszczonych w terminie zaliczek na podatek dochodowy od osób fizycznych w przypadku czynu 2, które obiektywnie nie były niskie oraz miał na uwadze okoliczność iż godził on w instytucję płatnika, przewidzianą jako podmiot mający wyeliminować lub zmniejszyć proceder unikania opodatkowania, uszczuplania lub zalegania z płatnością podatku. Nadto czyn oskarżonego godził w prawidłowe funkcjonowanie systemu podatkowego. Sąd wziął również pod uwagę rodzaj ciężących na oskarżonym obowiązków podatkowych stwierdzając, że był to obowiązki o charakterze podstawowym zarówno dla każdego podatnika podatków, jak i dla płatnika.

Przy wymiarze kary Sąd uwzględnił również okoliczności osobiste związane z osobą oskarżonego. Na jego należało poczytać jego uprzednią karalność, a także wysokości należności publicznoprawnych, które nie były obiektywnie rzecz ujmując niskie (jak zwrócono już uwagę powyżej) - w przypadku czynu 2 prawie trzykrotnie wyższe aniżeli w przypadku czynu 1.

Z kolei okolicznością przemawiającą na jego korzyść jest fakt, że czynił on starania o spłatę należności publicznoprawnych objętych zarzutami, co też w przypadku czynu 1 nastąpiło w dniu 26 listopada 2013 r., a więc w czasie stosunkowo niedługim czasie po upływie okresu wymagalności, porównując to do uchybienia w tym zakresie w przypadku czynu 2, gdzie uregulowania należności nastąpiło dopiero w 14 kwietnia 2015 r., a więc ponad dwa lata od najwcześniejszej wymagalnej zaliczki na podatek dochodowy od osób fizycznych objętych tym zarzutem. Sąd miał na uwadze także i to, że oskarżony mimo, iż ma problemy zdrowotne, na co zwracano uwagę na rozprawie, nadal jest aktywny zawodowo, zajmując się sprawami Spółki i zapewniając zatrudnienie innym osobom.

Mając na uwadze powyższe Sąd uznał, iż w przypadku czynu opisanego w zarzucie 1 należy oskarżonemu wymierzyć karę grzywny w wymiarze 20 stawek dziennych. Kara ta – zdaniem Sądu – winna spełnić zadania w zakresie prewencji indywidualnej oraz ogólnej odstraszać oskarżonego oraz inne osoby, od popełniania przestępstw. Kara ta winna być zatem nauką dla J. S., iż nieopłacalne jest popełnianie przestępstw. Mając na uwadze aktualną sytuację finansową oskarżonego Sąd ustalił wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 60 złotych.

Jeżeli chodzi o przestępstwo kwalifikowane z art. 77 § 2 kks, to różnicując karę grzywny wymierzoną za nie w stosunku do czynu 1 należy wskazać, iż poza okolicznościami przywołanymi powyżej, istotne znaczenie ma również fakt, że kwota nieuiszczonej należności publicznoprawnej była prawie trzykrotnie wyższa aniżeli w przypadku czynu 1, a także zwłoka w jej uiszczeniu również była znacznie poważniejsza. Stąd też Sąd wymierzył oskarżonemu karę grzywny w wymiarze 40 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki również na poziomie 60 złotych. Kara ta również winna spełnić cele przed nią stawiane opisane powyżej.

W związku z tym, iż oskarżony popełnił dwa przestępstwa, zanim zapadł pierwszy wyrok, chociażby nieprawomocny, co do któregośkolwiek z nich i wymierzono za nie kary grzywny, Sąd zobowiązany był stosownie do przepisu art. 85 kk i art. 86 § 2 kk w zw. z art. 20 § 2 kks oraz art. 39 § 1 kks orzec jedną karę łączną grzywny, biorąc za podstawę kary z osobna wymierzone za zbiegające się przestępstwa. Zdaniem Sądu właściwym było wymierzenie oskarżonemu kary łącznej grzywny w wymiarze 40 stawek dziennych. Kara ta nie jest nazbyt surowa, biorąc pod uwagę fakt, iż w tym przypadku Sąd mógł wymierzyć karę od najwyższej z kar wymierzonych za poszczególne przestępstwa do ich sumy, czyli właśnie od 40 stawek do 60 stawek. Zdaniem Sądu tak orzeczona kara łączna grzywny odzwierciedla stopień społecznej szkodliwości działania oskarżonego oraz stopień jego winy, a także fakt, iż oskarżony uregulował wszystkie należności objęte zarzutami w niniejszej sprawie, co świadczy o chęci zmiany swego postępowania. W ocenie Sądu spełni ona zadania przed nią stawiane, zarówno w zakresie podnoszonej już powyżej prewencji indywidualnej, jak i

ogólnej będąc nauką dla samego oskarżonego, jak i dla całego społeczeństwa, czyniąc jednocześnie zadość poczuciu społecznej sprawiedliwości.

Ustalając wysokość stawki dziennej na poziomie 60 złotych tak jak i w przypadku kar jednostkowych, jak i kary łącznej grzywny Sąd miał na uwadze aktualną sytuację majątkową oskarżonego, który osiąga dochody na poziomie 10.000 złotych.

Stosownie do przepisu art. 627 kpk w zw. z art. 113 § 1 kks obciążono oskarżonego kosztami postępowania w niniejszej sprawie, szczególnie, iż osiąga on dochody, a zatem będzie w stanie uiścić je.